

Even voorstellen: "Patron Ton"

Het is zaterdag 1 mei 2004, een prachtige zonovergoten Ardennen lentedag met temperaturen van ruim 20 graden. Na een dag van stevig wandelen en intensief klimmen zijn een tweetal Tukhut-verslaggevers (Erna en Charon) maar eens aangeschoven aan de Tukhut-bar voor een interview met de dienstdoend patron van dat weekend: Ton In 't Ven-Kolen.

Deze op 31 januari 1943 geboren, en in Goirle wonende Patron gaat er, onder het genot van een lekker rood wijntje, eens even goed voor zitten om de haar gestelde vragen te beantwoorden. Gevraagd naar hoe ze met de Tukhut in aanraking is gekomen, steekt 'Patron Ton' meteen van wal: "Onze burens waren zo'n 20 jaar geleden al sinds jaar en dag lid van de NBV, toen buurman op een mooie voorjaarsavond in 1983 bij ons binnenstapte met het verzoek aan Kees (mijn man) of hij een handje wilde helpen met het afbouwen van de Tukhut.

In 1983 al het houtwerk van de Tukhut gemaakt

Manlief, een aannemer in hart en nieren, keek mij even met een vragende blik aan en toen was de kogel eigenlijk al door de kerk: Wij zouden het bouwteam van de Tukhut eens even gaan assisteren En dat hebben ons Kees en ik geweten: We hebben namelijk zo wat de hele zomervakantie van 1983 besteed om al het houtwerk in en aan de Tukhut in orde te maken. En dan mag je bijvoorbeeld denken aan: de lagers in de slaapzalen, de bedden van de patrons, de houten lambrisering beneden, de tafels, de banken, de stoelen, noem maar op. Alleen de bar is niet ter plekke gemaakt. Die hebben we thuis geconstrueerd en vervolgens in prefab delen naar de Tukhut vervoerd en hier pas in elkaar gezet."

Al pratende komen er nog meer herinneringen boven. Ton vervolgt: "Wisten jullie dat we in de zomer van 1983 zelfs een aantal dagen in een Tukhut zonder deuren en ramen hebben gebivakkeerd? Lekker primitief kamperen in een nog lang niet voltooid gebouw. Maar het had ook wel wat hoor. Onder primitieve omstandigheden samen klussen, scheidt een band. En zo hebben we tijdens die bouw-maanden steeds meer binding gekregen met de Tukhut. En dus zijn Kees en ik vervolgens ook maar lid geworden van de NBV (inmiddels NKBV) en aansluitend ook maar meteen patron geworden".

Een prachtig hout-gesneden Tukhut-embleem

Erna vraagt aan Ton of er in zich dat bewogen jaar 1983 nog naar andere bijzonderheden hebben voorgedaan, waarop Ton zich weet te herinneren: "Wisten jullie dat die buurman (Sjaak Backs) die ons destijds over de streep heeft getrokken ook nog met de hand een uniek helemaal uit hout gesneden Tukhut-embleem heeft gemaakt dat sindsdien boven de ingang van de Tukhut hangt? Een waar kunststuk hoor!" Ton vat samen met: "Al met al ben ik sindsdien alweer zo'n 20 jaar patron en ben ik elk jaar toch wel minimaal 3 keer in de Tukhut te vinden".

Door Charon gevraagd naar een minder leuke herinnering, weet Ton nog het volgende te melden: "Ik heb zelfs één keer, het was geloof ik ergens in 1985, een behoorlijke overstroming mogen meemaken. Ongelooflijk, je kan het je bijna niet voorstellen, maar het water stond ruim een halve meter hoog in de Tukhut. En dan raad je het vast wel: hele stukken van de houten parket-vloer dreven zo de Tukhut uit. Toen al het water weg was, stonden de restanten van de houten parket-vloer helemaal krom. En dus heeft Kees met een paar enthousiaste en handige patrons de restanten van de parket-vloer uit de Tukhut gesloopt en in de weken na die overstroming hebben de heren een wat "meer waterbestendige" plavuizen-vloer gelegd".

Waar ik slechte zin van krijg?

Charon en Erna willen eigenlijk ook wel eens weten waar Ton slechte zin van krijgt en de dames hoeven nauwelijks op een antwoord te wachten want Ton vervolgt zonder aarzelen: "Waar ik slechte zin van krijg? Wat dacht je van mensen die zeuren? Maar ach, dergelijke mensen vermijd en negeer ik dan gewoon hoor. En waar ik goede zin van krijg? Wat dacht je van een stralende zon, van de natuur in Brabant en in de Ardennen en last but not least: Ook van positief denken word ik helemaal vrolijk !!!"

Charon en Erna vragen of 'Patron Ton' vindt of er nog iets aan de Tukhut veranderd of verbeterd zou kunnen worden, en na enig nadenken, antwoordt Ton: "Nou, van mij zou het assortiment dranken dat je aan de bar kunt bestellen wat uitgebreider mogen zijn en hogere toilet-potten is voor velen, zeker op mijn leeftijd, ook geen overbodige luxe. Maar ach, im Großen und Ganzen blijft de Tukhut een prima onderkomen hoor."

Elke keer weer andere mensen ontmoeten

"En wat mij hier nog het meeste aanspreekt?" Ton aarzelt geen seconde en vertelt: "Elke keer weer andere mensen ontmoeten, lekker wandelen zoals vandaag (samen met jullie via prachtige omwegen "even naar de bakker in Hamoir" gelopen). Maar ook een kijkje nemen in plaatsen als Bomal, Durbuy doe ik op z'n tijd heel graag. En ja hoor", weet Ton ook nog te melden: "Ik heb in al die 20 jaren natuurlijk ook wel eens met lastige gasten te maken gehad. Heb één keer zelfs bijna iemand uit de Tukhut moeten zetten, maar dat is gelukkig toch nog goed afgelopen".

Kees is nog steeds een beetje bij mij

Erna wil nog weten of Ton het niet vervelend vindt om alleen patron te zijn, waarop Ton antwoordt: "tja meis, mijn man Kees is in februari 2001 helaas overleden. Maar ik ben daarna niet bij de pakken gaan neerzitten hoor. Kees en ik hebben samen een heel fijn leven gehad en ook in de Tukhut hebben we samen heel wat fijne dagen mogen doorbrengen. Dus elke keer als ik hier ben, zelfs anno 2004, is Kees toch nog een beetje bij mij".

Op de vraag of ze nog iets kwijt wil aan het einde van dit interview, besluit Ton met: "Beste mensen, aarzel niet, pak de trein of de auto en kom hier lekker wandelen, klimmen, fietsen, mountain-biken, kanoën, kastelen bezoeken, grotten verkennen, fossielen zoeken en last but not least: lekker eten".